

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣ ΣΑΒΑ.

ΡΑΒΒΙΝΟΣ τις μ' ἐδιηγήθη ποτὲ ἐπινόησιν εὐφρευστάτην, τὴν ὁποίαν τὸ Ταλμούδιον ἀποδίδει εἰς τὸν Σολομῶντα, τὴν ἐφεξῆς:—

Ἡ σοφία τοῦ μονάρχου εἶχε διαφημισθῆναι καὶ εἰς τὰ πλέον μακρυνὰ μέρη τῆς γνωστῆς οἰκουμένης. Ἡ βασίλισ Σαβὰ, ἐκκυσθεῖσα ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς ὑπολήψεώς του, ἐπεσκέφθη τὸν ποιητικὸν βασιλέα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ αὐλήν· ἐκεῖ, μίαν τῶν ἡμερῶν, διὰ τὴν δοκιμάσῃ τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ μονάρχου, ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου του· εἰς ἐκάστην χεῖρα ἐκρατοῦσε στέφανον· ὁ μὲν ἐσύγκειτο ἀπὸ φυσικὰ, ὁ δὲ ἀπὸ τεχνητὰ ἄνθη. Εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ δευτέρου, ἡ τέχνη εἶχε μιμηθῆναι τὰ ζωρὰ χρώματα τῆς φύσεως τόσο ἐξάίσια, ὥστε καὶ ὁ Σολομῶν αὐτὸς, θεωρῶν ὅθεν ἐκάθητο τοὺς στεφάνους εἰς τὰς χεῖρας τῆς βασιλίσσης, ἐδυσκολεύετο νὰ διακρίνη, κατὰ τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς, ποῖος ἦτο τῆς φύσεως προῖον, ποῖος δὲ τῆς τέχνης ἔργον. Ὁ ἀγχίνους Σολομῶν ἐφαίνετο εἰς ἀπορίαν· πλὴν νὰ νικήθῃ, ἂν καὶ εἰς πράγμα οὐτιδανόν, τοῦτο ἠρέθειζε τὴν ὑπερηφανίαν του. Ὁ υἱὸς τοῦ Σαβιδ, ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν φυσικῶν προῖοντων ἀπὸ τῆς κέδρου μέχρι τῆς ὑσσώπου, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐγέλασεν αὐτὸν μία γυνὴ με χαρτάκια καὶ με ὑλιστεράς βαφάς! Τοῦ μονάρχου ἡ δὲ ἀγχίνοιαν ὑπόληψις ἐφαίνετο εἰς κίνδυνον νὰ ἐλαττωθῇ, καὶ ὀλόκληρος ἡ τῶν Ἰουδαίων αὐλή ἐκυριεύθη ἀπὸ κατήφειαν καὶ μελαγχολίαν. Τέλος πάντων, διενεήθη ὁ βασιλεὺς μίαν μέθοδον, καὶ μέθοδον τῶντι ἀξίαν τοῦ φυσιολόγου. Παρατηρήσας κοπάδιον μελισσῶν, αἰτίνες περιπλαντοῦντο ἔξω τοῦ παραθύρου, ἐπρόσταξε νὰ τὸ ἀνοίξωσιν ἠνοιχθῇ· αἱ μέλισσαι ὄρησαν εἰς τὸ οἶκημα, καὶ ἐκάθισαν ἀμέσως ἐπὶ ἐνὸς τῶν στεφάνων, ἐνῶ εἰς τὸν ἄλλον οὐδὲ μία κἄν ἐπλησίασεν. Ἡ βασίλισ ἀποτυχοῦσα ἶδε καὶ ἄλλο αἴτιον νὰ ἐκπληττεται εἰς τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος.

Ἐχει ὁ μῦθος οὗτος τὸ ὄραϊον τοῦτο ἐπιμύθιον· ὅτι ἡ μέλισσα ἐπαναπαύεται μόνον εἰς τὰς φυσικὰς ὀραϊότητας, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὰ ψευδῆ τῆς τέχνης ἄνθη,—ὡς ἦναι ὅσον θέλει τέλειος ὁ χρωματισμὸς των. Ἐὰν ἐφαρμόσωμεν τοῦτο εἰς τὰς κυρίας, "Ὡ πόσον γίνεται θητικόν!

ΔΥΣΚΟΛΟΝ νὰ ταπεινοφρονῇ ὁ πλούσιος, ἀλλ' ἐδύνατον νὰ σωφρονῇ ὁ ὑπερφανός.

ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.

ΕΦΑΝΤΑΣΘΗΣΑΝ τινὲς ὅτι ἡ πρὸς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια κλίσις δὲν εἶναι παγκόσμιος· ἀλλ' ὅτι περιορίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ψυχρὰ κλίματα, ὅπου ἐν τοιοῦτο πάθος εἶναι ἰκανώτερον νὰ διεγείρῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὰ ναρκωμένα πνεύματα τῶν ἐντοπίων. Ἡ ἰδέα ὁμῶς αὕτη εἶναι ὅλως ἐσφαλμένη· καθότι ἡ ὀλέθριος αὕτη ἐπιρροῆεια ὑπάρχει τόσο εἰς τοὺς κατοίκους τῆς διακεκαυμένης καὶ τῶν κατεψυγμένων ζωνῶν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ ἰλαρότερα κλίματα διαιωμένους. Ὁ ἄγριος καὶ ὁ πολιτισμένος, ὁ ἀπαιδευτος καὶ ὁ πεπαιδευμένος, γοητεύονται ἐξίσου ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ συσσωρεύσωσι πλοῦτη χωρὶς τοὺς κόπους τῆς βιομηχανίας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι, παρατηρεῖ συγγραφεὺς τις Γάλλος, ἐσυναθροίζοντο νὰ βλέπωσι τοὺς μονομάχους αὐτῶν φονευομένους συναλλήλων· ἐβαλλαν δὲ τοῦτο εἰς τὴν τάξιν τῶν παιγνιδίων! Πόσον βάρβαρον! Ἄλλ' εἰμεθα τάχα ἡμεῖς ὀλιγώτερον βάρβαροι, οἵτινες λέγομεν περὶ τῶν συνηχομένων ν' ἀφανίζωσιν εἰς τὸν ἄλλον, ὅτι παίξουν.

Ἀρχήτερα, λέγει ὁ Μονταίγνης, ἠγάπων τὰ τυχηρὰ παιγνίδια· ἀλλ' ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτὴν πρὸ πολλοῦ ἰατρεύθην· ἐπειδὴ εὗρηκα ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθουν νὰ φαινομαι ἀδιάφορος ὅταν ἔχανα, πάντοτε ὁμῶς ἡ λύπη μου ἦτον ὄχι μικρά.

Οἱ Σιαμαῖοι, διὰ νὰ πληρώσωσι τὰ ἐκ τοῦ παιγνιδίου χρέη των, πωλοῦν τὰ κτήματα, τὰ παιδία, τὰς γυναῖκας των, καὶ τέλος πάντων, ἑαυτοὺς.—Οἱ Σῖναι παίζουσι νύκτα καὶ ἡμέραν, ἕως νὰ χάσωσι πᾶν ὅτι ἔχουν· καὶ τότε συνήθως ὑπάγουσι καὶ κρεμάζονται.—Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπάρχει νόμος, νὰ θανατόνεται ὅστις ὀψοκινδυνεύσῃ τὸ ἀργύριόν τινος εἰς παιγνίδιον.—Ἀφῆ ὁ Μαλαῖος ζήμιωθῆ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, καταντᾶ εἰς ἀπελπισίαν φορικτήν. Αὐτὴ τότε πλεξίδα τινὰ τριχῶν τῆς κεφαλῆς του, φανερόντων τοιοιτοτρόπως, ὅτι κηρύττει πόλεμον καὶ ὀλεθρον καθ' ὅλων ὅσους ἀπαντήσῃ· μεθεὶ δὲ ἀπὸ ὀπιον, καὶ κυριευμένος ἀπὸ φρενίτιδα, τρέχει δαγκάνων καὶ φονεῶν ὅτινα εὗρη ἔμπροσθεν του. Ἄλλ' εὐθύς ἀποῦ φανῇ λυμένη ἡ πλεξίς αὕτη, ἔχει καθεὶς τὴν ἀδειαν ἀπὸ τοὺς νόμους νὰ πυροβολήσῃ κατ' αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν ἀφανίσῃ ὅσον τὸ ἐρηροώτερον.

Παίκτης καὶ ἀπατεὼν ἦσαν λέξεις συνώνυμοι εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα· καὶ τὴν σήμερον δὲ μόλις ἔχασαν τὴν διπλὴν ταύτην σημασίαν.

Ἄν ἤξευραν οἱ χαρτοπαῖλαι, λέγει ὁ Κο-